

11.

Kriimsilm laebas küniga kohto ees: „Reinowadder on mulle ja miño naisele enām kurti teinud, kui ühhel päwal jõuaksin rätida. Üksford melitas ta, rohkem kalla saaki lubades, miño wafiamori wee lõmpe, kääsis päikese weremise aegal sabba wette ripputada ja ni kama odata kui kalla küllalte sabbasse kinni allaks. Paktane külm teggi wee peale jää, miño waele naisele sabba külmetas kinni, et enām wälja ei jõudnud kiskuda. Reinowadder

istus nattole maad emal künka otsas, näggi naise kimbutust, pilkas pealegi, ja ei tea mis ta olleks teinud, kui ma koggemata senna ei olleks juhtunud. Miña sain naise kiska peale appi. Waene loom olli

külmas kohmetanud, et liismeid ei jõudnud ligutada. Reinowadder andis jalgile tullist nõuo, kui mind emalt näggi. Sure waewaga peastin wimaks naisele, agga parrako! kolmas ossa sabba katkes otsast mahha. Wallesast ulgudes jäi ta küllakile, kuni tallomehhed liggimailt küllest wemmaldega senna jõudsid ja meie kerre peale kippusid. Iggaalt poolt löllas kiska. „Easige kinni! wirrotage! andke malka!..“ Milbe jää parrast ei olnud nõimalik ruttust põggeda; rahwas tungides meil kannul. Sure ädda ja itnuga peasime wimaks nende käest palko, agga kassukad tolmased meil seljas. Põllets õ pime meid rahwa silma eest warjanud siis olleksime seal samas surma leidnud. Tük aega kuulsime weel naiste kiska: „Wehitage lambawargid! andke somust, nottige surmuse!“ Meie põggenesime pakso pilliroguisse, rahwas ei usaldanud pimedas laugemale meid tagga libhutada, läks wimaks karratledes koo pole, kus liggi ketsööni Porri-kõrtsis huntide luggu rägiti. Sedda willetsust olli Reinowadderi kurtus meie peale weretanud.“

Künigaas lõukoer küsis: „Reinowadder! kuis wõid ennast jelle wasto wabbandada?“

Reinowadder kostis: „Oleks luggu Kriimsilma juttu möda sündinud, siis olaksin ma kimbus; agga õnnelt juhtus assi opis teistwisi. Teate isse ja teadwad teised, kudda Kriimsilma enām norel põlwe wanamehhe seljatagga minoga kalla libbitses. Seal pallus ta mind üksford kalla püüdumist temale õppe